КНИГА ДРУГА

Обряди Шпака

ДЕВНІ ПЕРРІ

ДЕВНІ ПЕРРІ

Обряди Шпака

Rites of the Starling

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Rites of the Starling, Devney Perry.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Розділ 1. Ренсом

Треов був гробницею.

На майдані ні душі. На вартових вежах жодної сторожі. Подих вітру зачепив щаблі мотузяної драбини й гойдав її туди-сюди з тихим скрипом. Будиночок на дереві над нею був такий самий порожній, як і решта табору.

Де Одесса? Вона мала б бути тут.

Паніка, що бігла моїми жилами, паморочила мені голову. Я підніс пальці до губ і свиснув. Пронизливий поклик відбився від дерев і потонув у лісі.

А коли він затих, лишилася тільки тиша.

Холод пробіг мені хребтом.

Щось було не так. Вона могла заблукати в темряві, залишивши Еллдер, але на світанку знайшла б дорогу.

Здалеку долинув грім копит. Я затамував подих, сподіваючись, що це Одесса з Еві, але вершниця була сама, а волосся в неї було не дике руде кучеряве, а гладке, разюче біле.

Кетлін зупинила свою рябу кобилу й зіскочила на землю. Прив'язала коня до того самого стовбура, де я припнув Ауринду.

Чорна шерсть мого жеребця ще була волога від поту після виснажливої їзди від фортеці до табору.

— Тобі треба було лишитися в Еллдері, — сказав я Кетлін.

Вона стала поруч, пасмо білого волосся здіймалося від вітру.

— Ти був розлючений. Я хвилювалася, що ти...

— Що зашкоджу власній дружині? — Мої ніздрі роздулися.

Так, я був розлючений. Наляканий. Збожеволілий від тривоги. Розгублений. Але я скоріше встромив би ніж у власне серце, ніж скривдив Одессу.

— Ні. — Вона притисла обидві долоні до розчервонілих щік. — Я просто хвилювалася. Я не знаю, що думати, Ренсоме.

— Я теж.

Образ крукса, жінки, випалило мені в пам'яті. Як таке можливо? Що це за магія? Чи, може, розум грає зі мною злий жарт?

Я вийшов із фортеці, упевнений, що потрапив у кошмар. Навіть коли знайшов Ауринду й осідлав його, щоб їхати до Треова, усе було наче в тумані. Я робив усе механічно, поки не прокинуся від сну.

— Її волосся, — прошепотіла Кетлін.

Крукс обернувся зі звіра на красуню. На жінку, що мала з Одессою стільки спільних рис, від волосся до носа й ніжного підборіддя, що я не міг не бачити цієї схожості.

І її кров...

— Ти думаєш, Одесса знає?

— Ні. — Я відмовлявся вірити, що вона приховувала б від мене таку таємницю.

Я сунув руку за пазуху й дістав пасмо стриженого волосся перевертня. Накрутив шовковистий завиток на палець, дивлячись, як помаранчеві, полуничні й мідні барви ловлять світло. Потім відпустив пасма на вітер.

— Труп спалили? — запитав я.

— Так.

— Добре.

— Де всі? — запитала Кетлін, оглядаючи дерева. — Вартові вежі були порожні, коли я проїжджала.

— Пішли. Треов порожній.

Де ти, Кросс? Де, до біса, ти?

Я вже двічі обійшов табір по колу. Кликав Одессу й Еві, поки голос не зірвався, а горло не стало як рана.

Якщо мій батько їх забрав, якщо скривдив, мені було байдуже, які кровні клятви я давав: я вирву в нього кожну кінцівку. А якщо їх у ночі знайшло якесь інше чудовисько, я молився, щоб Одесса мала де сховатися.

— Одесса й Еві мали б бути тут, — сказав я. — Я відправив їх у підземелля й сказав, що зустрінуся з ними тут.

З Кетлін зійшов колір.

— Де, трясця, вона? — Я провів рукою по обличчю. — Не треба було її відпускати.

Кетлін поклала руку мені на плече.

— Ми їх знайдемо.

Я їх знайду. Тут чи в тінях.

— Я бачила це на вулиці по дорозі до загону. — Кетлін підійшла до сідельних сумок і дістала два ножі.

Ножі Одесси.

На обох лезах була кров.

Трясця. Мені була ненависна думка, що їх у неї немає. Що вона десь там без захисту. Без мене.

Тріск гілки змусив нас із Кетлін різко обернутися до майдану. Моє серце зупинилося, а тоді впало: з-поміж дерев вийшла Маріетта.

— Вартовий. — Доглядачка вклонилася. — Кетлін.

— Де всі, Маріетто? — запитала Кетлін.

— Пішли. — Її волосся безвольно звисало на плечі, посивілі пасма вибилися з тугого вузла. Темно-карі очі були стомлені й

налиті кров'ю. Вона була в важкому сірому плащі й несла на плечах тугу, набиту торбу. — Я пішла останньою. Я вже минула останню вартову вежу, коли почула свист, і повернулася. Король із солдатами проїхав до світанку й попередив нас про круксового розвідника. Ми йдемо слідом за його караваном до Аллезарії.

— З ним були Одесса й Еві? — запитав я.

Вона похитала головою.

— Я їх не бачила. Король приїхав із невеликим загоном. Лише двадцять солдатів або близько того. Вони забрали припаси, але надовго не затрималися.

— Трясця. — Я стиснув щелепу. — Тобі треба йти. Наздожени мандрівний обоз.

Нехай забирається з Треова, поки є шанс урятуватися.

Маріетта на мить завагалася, піднявши погляд до будиночка на дереві над моєю головою. Будиночка Одесси. Вона дивилася на нього, ніби їй було ніяково кидати Треов. Ніби вона більше його не побачить. Але вагання минуло, і так само швидко, як з'явилася, вона поспішила геть, петляючи між товстими стовбурами, аж доки не зникла.

— Якщо вона не з твоїм батьком, то де? — запитала Кетлін, повільно обертаючись.

Де? Де, до біса, моя дружина?

Жах, якого я ніколи не знав, осів глибоко в моїх кістках. Він остудив мені кров.

— Багато хто знає про крукса?

— Небагато. Мало хто пережив ніч.

— Повертайся в Еллдер. Заплати вартовим за мовчання про крукса, про жінку. І будь-кому іншому, якщо треба. — Я підійшов до Аурінди й прив'язав ножі Одесси до сідла запасним клаптем шкіри. — Лишайся із Зав'єром. Дивися за ним. Якщо

він прокинеться, пошли звістку. Якщо ні... поховай його поруч із моєю матір'ю.

Очі Кетлін наповнилися слізьми.

— І куди саме мені слати звістку?

Я скочив у сідло, відвертаючись від стежки, якою пішла Маріетта. Від дороги, що зрештою привела б мене до Аллезарії.

Був шанс, що Одесса скористається гравіюванням на моїй манжеті й вирушить шукати столицю. Але я відчував, що вона повезе Еві кудись в інше місце. Туди, де зможе сховати мою сестру від нашого батька. Туди, де почуватиметься в безпеці.

— До Квентіса.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/rites-of-the-starling/